

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za enen mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

O balkanskih zadevah.

(Dalje.)

Če se je turško prebivalstvo razjezilo na „gjavre“, če jih je začelo napadati, bili so temu uzrok oklici oblastev in propovedi mohamedanskih duhovnikov. Prve je ubogalo, ker so je klicali v varstvo domovine in rodbine proti „tem nevernikom“, kateri jim hote vse vzeti; druge so poslušali, ker so jih klicali na boj proti tem, ki hote zatreti mohamedanstvo, s silo je pokristijaniti in tako pogubiti njih duše. Iz tega sledi sklep: turški seljaki bili so pri vseh turških zverstvih in grozovitostih samo slepo orodje uprave, katera jih je rabila sedaj na jedno, sedaj na drugo stran. To se vidi iz tega, da se turški seljaki, videč, kako postopajo z njimi Rusi, neso pustili več zvesti, da bi zbežali v Rodopske gore, ko je jeden turški načelnik poslal svoje agente v sela tostran Arde. Nasprotno. Znano je, ko se je zvedelo, da Mustafa-paša in njega okrožje ne bode pridruženo Rumeliji, in so se dne 21. februarja 1879. začele ruske čete umikati iz Turčije, vračajoč se domov, da se je z Bolgari, ki neso hoteli ostati več v Turčiji in prenašati tlačnja turške uprave, tudi več Turkov preselilo v Rumelijo in Bolgarijo. Kje, da so se naselili, o tem nemamo poročil, a to izseljevanje Turkov iz Turčije je faktum, in o tem ni nobene dvojbe, da so Turki prišli z vojsko v Slivno. Tudi sami Bolgari ne taje, da teh zverstev neso začeli turški seljaki, ampak administracija jih je nahujkala in še tedaj so ubogali turške uradnike še le, ko so jih ti prisilili in preverili, da je beda že za petami, blizu že sovražnik, ki jim bode vse vzela.

Poslednji dogodki na Balkanskem poluotoku so jasno dokazali, da Turki neso sovražni drugim narodnostim. Bolgarija se ne sme pritoževati nad njimi. Še celo oni, ki so bili vedno na čelu vsakemu fanatičnemu gibanju, celo mohamedanska duhovščina s svojim muftijem na čelu, kliče jedino-verce k redu, kateri se še ni motil, kar je treba opomniti. Prijazno so vsprejeli kneza Aleksandra, peljali ga v mošejo in molili zanj ravno tako, kakor za sultana; mufti razpošilja pomirljive vesti; in mohamedansko prebivalstvo molči in se ne ustavlja,

četudi bi se lahko kaj ustavljalo ali pa vsaj izjavilo nezadovoljnost zaradi poslednjih sprememb. Vsega tega ni. Če se tudi širijo vesti, da se turško prebivalstvo zbira v čete, da bi se ustavljalo, da se turški seljaki oborožujejo in pripravljajo na upor, izvirajo taki glasi iz takih virov, katerim ni verjeti, iz virov, kateri, če tudi poročajo resnico, jo tako prepleto z izmišljotinami in zavijejo, da jo je težko spoznati. Samo to je gotovo, da se mohamedanci morejo oborožiti in pripraviti na odpor, ako hočejo, da bi se tudi ustavili, ko bi se kdo dotaknil njih rodbine, njih vere; dokler pa tega ne bode, in bode gibanje imelo le politični, ne pa verski značaj, bodo mohamedanci molčali in še celo podpirali prizadevanje, da bi se osvobodila Vzhodnja Rumelija davljenja turške uprave, katera njim ravno tako preseda, kakor drugim narodnostim Turčije. Da je turško prebivalstvo mirovalo ob Plovdivskem prevratu, to moremo le tako objasniti, da je videlo v vrženem in zaprtem Krstoviči, Drigalskem itd. ravno to turško administracijo, katere se ravno tako želi znebiti kakor druge narodnosti.

Še bolj tehten dokaz, da se turški seljaki ne bodo ustavljali zedinjenju Vzhodne Rumelije z Bolgarsko, je to, da so že zdavno spoznali nemožnost vladanja paš nad tako svojeobrazno državo, kakor je Turčija. V Šumli, kjer je turško prebivalstvo ostalo na svojih mestih, ko so ruske čete zasele to mesto, si pogostem slislal tožiti, celo sredi višjih razredov, kako je bilo vladanje paš in sploh, kakšna je bila turška uprava. Tam je bil pregovor, da je boljši žid nego paša, da je bolje obesiti se, kakor pa imeti opraviti s Porto itd. V vaseh ob Ardi, ne daleč od Mustafa-paše, kjer so, kakor jih imenuje prebivalstvo, „sultanovi tobačni nasadi“, pravilo je prebivalstvo, ki se peča s pridelovanjem tobaka, neverjetne reči o izžemanju turške uprave, katera — je imela opraviti s tem prebivalstvom.

Da je temu verjeti, je dosti, če vemo, da prebivalcem vzamejo skoro ves nabrani tobak v korist sultana in njegovega dvora, ljudstvo se pa mora pokoriti takemu nasilstvu. Pogostem je nevolja prebivalstva presegla vse meje, tako, da jo skrivati ni bilo več mogoče in tedaj so prosili, da bi premenili sultanove uradnike, četudi so dobro vedeli, da

so tudi drugi in tretji — vsi jednaki. — Kadar se njih želje neso izpolnile, tedaj so so puntali, večkrat izgnali nizame iz okraja, ali pa bežali v gore in se združili v roparske čete. Take skrajnosti je izzivala samo nalašč turško administracija, da bi si zastoj prisvojila tuje blago. Nevolja turških seljakov na turško upravo bila je tolika, da so javno grajali sultanovo vlado, in večkrat je bilo slišati, da so Turki v pogovorih z Rusi (mej katerimi je bilo več Tatarov in to mej častniki in mej vojaki) klicali prokletstvo na glave turških uradnikov in zagotavljali, da bi se sporazumeli z vsako vlado, da bi le ne bila taka, kakor je turška. Ravno to je bilo slišati tudi v Drinopolji, kjer se je, kakor so trdili Turki, prebivalstvo oddahnilo, ko se je upeljala ruska uprava in rekalo, da se čuti, kakor v nebesih. Blizu tako se je izražalo turško mestno in selško prebivalstvo v okrajih: Plovdivskem, Trnovskem, Burgaskem, Kazanskem, Osmanbazarskem, Lovčinskem, Šumlinskem, Kazanliškem, Ruščuškem itd.

Povsod so se turški seljaki oddahnili ravno tako kakor druge narodnosti, in kdo se je bolj oddahnil, komu se je bolj zboljšalo stanje, to je še vprašanje, vprašanje jako kočljivo, katerega sedanji čas ni lahko, pa tudi ne umestno rešiti. Samo jedno je gotovo, to, da je turška uprava zgubila veljavo, ne le v očeh drugih narodnostij, ampak tudi pri turškem prebivalstvu, katero je nehalo verovati v njeno mogočnost in sposobnosti, se preveč prepričalo o njenem koristoljubju, lakomnosti in krivicah in je samo skusilo sladkost verig, v katere ga je z drugimi vred zakovalo vladanje paš.

Preveč dobro je poznalo vse to, da bi se ustavljalo novemu življenju, katero je zvezano z uničenjem sedanje turške vlade tudi v Vzhodni Rumeliji s pridruženjem te dežele k Severnej Bolgariji. Turki neso tako divji in razuzdani narod, da ne bi mogli razumeti boljših pogojev življenja in neso toliko fanatiki, da ne bi mogli živeti mej drugoverci, — poslednjega še dokazovati ni treba: dovolj je, ako pokažemo na to, da žive v Bolgariji in Vzhodnej Rumeliji. Zategadelj se ni treba bati, da bi se vzdignili, da bi se upirali; ampak še zadovoljni bodo, ako se za zmeraj otresejo verig, v katere jih je zakovala država paš. (Dalje prih.)

LISTEK.

Kandidat nesmrtnosti.

(Humoristiški roman. — Česki spisal Svatopluk Čech.)

XI.

(Dalje.)

„Toda do — do —“ jeclja trudeč se bolnik in zbere stoprv po nekolikem trenutku toliko moči, da more dokončati: „Dote ne dam hčeram nobene. Podedovale bodo vse po meni.“

Jako možno je, da bi bila pri drugih okolnostih proglašena misel zganila oba dediča; toda v tem slučaju ozrla sta se samo nekako neljubo na se in na upali obraz ugasujočega tasta in spe in sta pokleknila z nevestama molče predenj. On pa dvigne trudno tresoči se roci in ji položi, šeptaje blagoslov, na njihove glave.

Dve blaženi dvojici pak ste stopili na palubo in zrl z ljubeznjivim šopotom na razkošne bregove Bosporove, mej katerimi smo sedaj že pluli. Po kratkem plovu opazili smo brezštevilne bele minarete Carigradske.

Ko so starega Grka na nosilnici ponesli na

palubo in je kalno njega oko objel prekrasni obraz v lepi zaplavi večerni toneči, vlijo se mu solze na upala lica in blede ustne zašepečejo: „Hvala tebi, Bože, da si mi dovolil videti še jedenkrat v kraljevski slavi krasni, ponosni Bicancij!“

O daljši zgodbi one dvojne ženitve povem vam kratko to-le:

Ker se je po odpravljenji starca z ladije v Carigrad bolezen njegova še poviševala in je on hotel doživeti zakon svojih hčera, bilo je vse za to v največji hitrici pripravljeno in v kratkem so me pozvali na ženitvino. Bila je v hotelu, kjer je bil ves čveteronadstropni dom bolnega Grka do dveh sob, v kojih je sam z rodbino prebival, popolnem v najemu. Gostovanje samo priredila sta ženina na svojo lastno potratu.

Na njegovo željo zanesli so Psara tudi k poroki in na svatovščino v hotelu. Tu ni hotel nikakor sesti na stol. Ko se nekaj časa obotavlja, zvoli zdravnik, ki so ga tudi pozvali h gostiji, da bi posadili starega gospoda varno na pripravi mehki naslonjač na čelo mize.

Toda nasledovale so reči, ki so svatom naravnost grozo delale. Pacient začne se na čudo naglo in ročno krepiti. Počuti slast za jedilo in ko

mu hoče doktor braniti, uživati težkih jedij, proglasi s popolno jasnim in čistim glasom, da je sedaj nakrat po vsem zdrav, da je občutil že pri poroki nagli prevrat močij in da prišteva to čudovito naglo ozdravenje veliki radosti radi udanih dveh hčera tako zalim in rednim ženinom. Mogoče je menda tudi, da je pri bolezni njegovi sodelovala morska bolezen s svojimi paglasi.

Na to se zravna počasi naravnost po konci kakor oni papež, ki je po volitvi odvrget berglje, napije s solzami radostnega ginjenja na zdravje in srečo dobrih mož, ki sta bila pri tem nekako v zadregi in predno mu je mogel kdo ubraniti, izpije čašo vina v jednom dušku do dna.

Pil je na to dalje dragoceni šampanjec, ki so ga ženini za svatbo pripravili, silil i druge radodarno s pijačo, bratil se z doktorjem — s kratka zabaval se je, kaker se zabava najzdravejši človek o statovščini. Na konec spustil se je tudi v sosednji sobani, kamor je godba svatovska pozivala k plesu, z neko pozvano damo veselo v kolo in skakal z njo na veselje vseh.

Ostala sva v obednici s Charitino.

Devče pristopi k meni, upiraje laskavo na me svoje krasne, žive oči izpod bliščeče se čepice in

Iz zedinjene Bolgarije.

Plovdiv, 1. oktobra.

(O mobilizaciji vojske. — Prostovoljci. — Notranje stanje. — Materijalni položaj. — Obče opazke.)

Odkar se je nastanil tukaj, knez Aleksander, vršijo se redno priprave za okrepitev meje (granice, kamor se pošiljajo vsak dan polki rednih vojakov, a tudi čete rezervistov in prostovoljcev. Do sedaj stoji na meji že okoli 18.000 vojakov. Centrum je v mestu Jamboli, zadnja postaja železnice, ki drži od Trnovo-Sejmenli proti Črnemu morju. Desno krilo je pri Harmanli, ležečem na železnici Plovdiv-Odrin (Filipopol-Adrianopol); a levo se nahaja pri Burgasu ob Črnem morju.

Poveljnik konjиков je knežev adjutant baron Corvin (Nemec); pešcev glavni poveljnik je pa knežev brat Franjo-Josip (častnik pruske armije.) Pričakuje se, da prevzame vrhovno poveljstvo nad vso vojsko oče kneza Aleksander Hessenski.

Kakor znano, bili so poklicani nazaj v Rusijo vsi tukaj v Rumeliji in v kneževini službujoči častniki, vseh nad 200. Tako je prišlo, da so dobili komando v polkih in četah sami mladi bolgarski častniki, stotniki in nadporočniki. Zato je malo težavno, ker ima mlada vojska tudi mlade poveljnike; nego navdušenja ne manjka na nobeni strani, — saj gre za narodno stvar, za jedinstvo jednega in istega naroda. Z gaslom „sloga daje moč“ (vjedinenieto pravi silata), in pod zastavo z nadpisom „svoboda ili smrt“, marširajo vsi složno sovražniku nasproti. Zbrala se je tako imenovana „črna vojska“, t. j. vse, kar ima zdrave prsi in je staro od 18—32 let, mora pod orožje, brez izjeme vere in jezika, brez razlike stanu in stranke. Duhovniki v svojej duhovnej obleki marširajo pred četami s puško na rami in sablo prepasano; duhovniki posvetni in samostanski. Poleg sodnika stopa njegov uradni sluga, poleg učitelja učenec, poleg očeta sin, poleg brata brat — vsi v vrstah prostovoljnih čet, v domači obleki z opankami na nogah, puško z nasajenim bajonetom na rami in okoli pleč ali pasa polno municije. Pevajoč pesem: „Naprej zastava Slava“ marširajo skoz mesto vsak dan nove čete po 600—1000 mož in potem se odpravijo z železnico dalje proti iztoku.

Železnica vozi od Sarambeja do Trnovo-Sejmena, in potem po postranskej progi do Jamboli. A mej postajami Harmanli in Mustafa paša pretrgana je proga, in razrušeni so bili z dinamitom vsi mostovi istega dne, ko je počelo ustanje.

Zaradi teh pretrganih zvez smo tukaj že 14 dni brez vseh evropskih časopisov, kateri so se dozdaj pošiljali preko Carigrada. In tudi telegrafske vesti le slabo prihajajo simo; tako da živimo v polnej neizvestnosti glede tega, kaj misli evropska diplomacija napraviti z rumelijskim vprašanjem.

Kolikor se zna o turškej vojski, se ta tudi zbira na meji in na jednom mestu nasproti Jamboliju je videti velik turški ostrog. Dosedaj še ni bilo nobenega napada od nobene strani. Tudi v notranjosti dežele je popolen mir in red, kar je knez tolikrat narodu najtopleje priporočal. Najživah-

neje je gibanje v Plovdivu, kjer se za zdaj nahaja glavni štab, in poleg kneza tudi minister-predsednik in glavni voditelji ustanka. Sem je tudi prišla iz Sofije dvorska godba, obstoječa iz Čehov in Bolgarov; tako da je zdaj v Plovdivu veliko večje življenje, nego v Sofiji. Prestolnica je čisto osamela, ker jo je zapustilo toliko vojakov in velik broj moških, ki so stopili pod orožje.

Dragota se dozdaj še nikjer ni pokazala; ker je dovolj žita, vina in živine v deželi. A letošnje vino bo sploh po ceni, ker se vse grozdje ne more obrati, ostale so samo žene, otroci in starci doma o času trgatve, in ti bogatega ploda ne morejo vsega pobrati. Tako je prišlo, da velja oka (funt) grozdja 7 pari = 2 novč. in da velja bokal mošta groš in $\frac{1}{4}$ groša, t. j. 6 do 8 novč. avstr. v. A vina pridela južna Bolgarija tako dobrega, da se dade primerjati najboljšemu „Bordeaux“.

Za denarje bo sicer šlo v Južnej Bolgariji malo trdo, ako kasa severne Bolgarije ne priteče skoro na pomoč. Tam so napravili sedaj bankovce, in vidili bomo s kakim vspelhom. Seljaki neso vajeni redno davkov plačevati, a najmanje sedaj, ko gredo na vojno polje, in ne morejo doma pridelati in prodati tega, kar jim daja denarja za vse potrebe.

Počasi gre tudi z „obmundiranjem“ vojakov, kateri so sicer dobro oblečeni za leto, a slabo še za zimo. Vendar se hiti, da se zvrše potrebne tople suknje itd.

K tem podrobnostim še nekatere obče opazke:

Bolgari napravili so ta korak sami ob sebi. Spodbujalo jih je samo slabo materijalno stanje v Iztočnej Rumeliji, veliki davki, ogromni stroški za upravo v kneževini in posebe v Rumeliji. Zedinjeni mislijo bode lažje prenašali državna bremena, ker jim bode mogoče znižati uradno osobje, posebno vrhovno na obeh straneh. Službe, ki so jili dozdaj izpolnjevali „direktorji“ pojedinih oddelkov bodo izpolnjevali je dimi in isti ministri v Sofiji itd. Trgovina se bo razcevela bolj in bolj, ker ne bo več colnih mitnic mej obema deželama. Pošta in telegraf, ki sta bila v Rumeliji zavisna od Turške ter sta imela turške tarife, dobila zmanjšane bolgarske; tako bo občenje z ostalo Evropo ceneje, brže in lakše. Tukajšnji produkti (vino, žito, rožno olje) bodo pristopnejši drugim deželam, ker se ne bodo oblagali s težkimi izvoznimi tarifami turškimi. Železnica bo zvezala skoro obe prestolnici Sofijo-Plovdiv, kateri ste oddaljeni 150 kilometrov, a od teh je 60 k. m. že poprej gotove proge (Plovdiv-Belovo.)

Na pomoč Rusije so se sicer zanašali zmirom, vendar jo neso za mnenje v tej stvari vprašali; i za to se je ruska vlada največ razsrdila ter Car poklical častnike ruske nazaj. Deputacija, ki so jo poslali Bulgari k carju v Kodanj, baje ni bila vsprejeta (?). Rusiji menda ta trenotek ni ugoden za razrešenje iztočnega vprašanja, ki bi utegnili vsled teh dogodkov priti v večnem obsegu na dnevni red. — Vendar Bolgarom je bil ta trenotek najugodniši, ker je bil v obče prvi, ki se je dal za to svrhu upotrebiti. In oni sami pravijo t. j. njihove prve glave: Žal, sicer da se Rusija na strani od nas drži, a z druge strani je še bolje, ako sami izvršimo, kar je potrebno.

V tem zmislu ravna tudi knez, po narodnej poslovisi: pomagaj si sam in pomagaj ti bode tudi Bog. Njegovo gaslo je, kakor menda znano: Deus nobiscum!

Druga poslovica sicer pravi: Bog je visoko, a car daleko; — vendar si prepričani vsi Bulgari, da v največji sili in potrebi pomoč od obeh strani ne bo izostala: na Boga se poverjajo kot kristijani, a na carja kot Slovani. In hoc signo vinces!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. oktobra.

„Pester Lloyd“ trdi, da ni nobenega povoda, da bi odstopil minister vnanjih zadev grof Kalnoky. To se mu ne more zameriti, da ni prej vedel za dogodke v Plovdivu, saj se je pokazalo, da še sam knez za nje ni vedel. Ko bi zaradi tega kdo moral odstopiti, bi to bil le konzul v Plovdivu. Vest pa, da je Kalnoky dal Srbiji kake obljube, katerih ne bi mogel držati, da ne bi prišel z mirovno avstrijsko politiko navskriž, ne morejo biti resnične, ker Srbija še sama ni formovala svojih zahtev.

Vnanje države.

Od več strani se že zanikava, da bi bil sultan priznal zjedinenje Bolgarov. To se pa najbrž le zato tako brzo zanikava, da se ne bi mislilo, da je sultan hotel to storiti samovoljno. Da boe Turčija zjedinenje Bolgarov priznala, je skoraj gotovo, samo to se ne ve, v kakaj obliki, da bi s tem ne dala povoda Srbom in Grkom začeti boj. — V Sredci izšel je zemljevid bodoče Velike Bolgarske, katera obsega razen Bolgarske in Vzhodnje Rumelije se okrožje Drinopoljsko, Tracijo, Kosovski vilajet, kraljestvo srbske do Morave in sandžak Novi Pazar. — Dopisnik „Svobode“ imel je pogovor s Karavelovim. Ta mu je rekel, da so srečni, ker so spoznali energijo in domoljubje bolgarskega naroda. Pripravljali se bodemo nadalje, rekel je, in organizovali vojsko, posebno pozornost pa bodemo obračali na topničarstvo in konjico. Namesto stalne vojske imamo milico in opolčenje, ki je ravno toliko vredno, kakor stalna vojska, pa je še bolj navdušeno in domoljubno. Prizadevali si bodemo po vsej Turčiji zlasti v Makedoniji ohraniti mir. To je sedaj najnujnejše. Ne bojmo se nikakih dogodkov. Za Makedonijo si bodemo prizadevali pridobiti reforme, kakersne zagotavlja Berolinska pogodba. Angleški agent se je preselil v Plovdiv, kar kaže, da Anglija priznava zjedinenje. Rusija je še nekaj nezadovoljna, a pomisliti je treba, da smo najprej Bulgari, potem pa Slovani. Ako se okrepcamo, koristilo bode to vsemu Slovanstvu. Srbija je nekako opojena, toda bi več dosegla, ko bi prav presodila svoj položaj in se nam pridružila. Hvaležni smo pa Hrvatom za njih sočutje.

V črnogorskem ministerstvu je baje pričakovati več sprememb. Sicer pa hoče Črnog. a mirno čakati, kako se bodo razvili dogodki.

Iz Belega grada se poslednje dni zaporedoma poroča brzojavno o bolgarskih roparjih in srbskih emigrantih, ki so prestopili srbsko mejo. Poročalo se je že celo o nekem boji mej temi roparji in srbskimi vojaki. Kakor se sodi, so najbrž te vesti izmišljene in Srbija išče le povoda, da bi začela vojno z Bulgari. Kak duh veje v srbskih vladnih krogih, kaže pogovor, kateri je imel dopisnik nekega Dunajskega lista z nekim odličnim pristašem vladne stranke. Ta mu je rekel, da se Srbija ne bode zadovoljila s 17.000 prebivalci v Vidinu. Srbski narod sega do Sredca, tam je pokopan car Milutin:

pravi: „Pojdi tudi plesat, gospod! Glej, sam ata naš se vrti. Kako veselo skače!“

„Sedaj bi se ve da nikdo ne rekel, da je nedavno umiral. Vsi so ga že oplakovali razen tebe. Charitina, Charitina“, sem se ji zagrozil. „Trdo srce imaš. Ni solze nisi pretočila za njegove bolezn.“

„Oh, saj sem vedla, da bode zopet dobro. Ata ima posebno bolezen. Vselej ga prime, kadar imamo imeti svatbo v hiši. Obolel je nevarno pred svatbo moje najstare sestre in v dan po svatbi hodil je ravno kakor prej. In na las tako bilo je pri svatbi druge sestre. In tako je bilo i sedaj. Samo, da je bilo takrat mnogo gorje, nego obakrat prej, nedvomno zato, ker sta imeli nasledovati dve svatbi na jedenkrat. Povej mi, prosim te, gospod, kako se zove ta bolezen?“

Vprašaj vašega doktorja, Charitina, ta ve to gotovo“, odgovoril sem smeje se, prijemši drobni njeni ročici, da bi jo nekočkrat provel, ali bolje ponesel po plesni dvorani —

Dvajset let po tem zvedel sem od francoskega plemenitaža, s kojim sem se slučajno srečal, da stari Miltiades Psarov še živi, da je popolnem tak kakor pred 20 leti, kost in koža, da je pri tem še zdrav ko riba. Ves ta čas je zbolel samo jeden-

krat — bilo je kratko pred zakonom njega najmlajše hčere Charitine z nekim kupcem iz Levanta. Da ne more nič potratiti, uživa redno pogostoljubnost svojih zetov, kojih nekateri so že sivejšinega on.

Če ga prežive, dobe z ženami svojimi značne denarje. Tako, to je vsa ta povest.“

Da bi ušla novim podobnim povestim starega čvekača, se raji poslovita profesor in Vojteh.

Stoklasa poprosi Vojteha, da ga sprejme domov. Po poti govori k njemu z očetovsko laskavostjo zabavne in podučne besede. Pozove ga tudi v svojo mladeniško stanovanje.

Imel je tam obsežni akvarium in bogato knjižnico, v koji so bili zastopani sósebn, množni spisi filozofski, estetiški in kritički. Na stenah visele so po vrsti velike podobe, predstavljajoče izvanredne krajobrazne.

„Vidite, mladi prijatelj,“ govori profesor Stoklasa, „tu delam v tihoti, raziskavam in stopam k večno jasnim virom vede in umetnosti. In kadar je duhu utrujenemu potreba poživljenja, bodim okoli teh podob in zdi se mi, kakor bi se šetal v istini tu v cvetočem vzpomladnem vrtu, tam v zlatem letrem žitu, tu jesenska krasota vinogradov in onde sneženo zimsko krajino. In tukaj je moj gozd —“

in sname s postavca za knjige nekoliko brezovih škatlic, napolnenih s smolami raznih lesnih dreves, kojih imena so bila zapisana na vrhu škatlic, — „to je moj gozd. Tu notri je esenca dišečega duha lesnega. In čutim jelko, bor in smreko, vso balzamovo vonjavo gozda. Tu vživam ga s čutom, tam na podobi z očesom in zakuka-li zraven tega lesena kukavica na moji uri, mi je popolnem kakor bi ležal na mahu v sivi globočini krasnega borovja, po kojem tako mnogokrat tožim.“

Vojtehu pride na misel, da bi profesor ne smel prestat v ljubezni tako platonski nasproti ljubljenu gozdu. Hrepeni li zelo po njegovih dražestnostih, more jo na prosto voljo uživati in treba je samo se ustanoviti v kakem krasnem gozdnem kraju. Denarja ima dosti in poklic njegov ni temu baš zoper. Moram tudi pridjati, da je Stoklasa podelila naslov profesorja samo gospa Terezija in za njo ostali radi njegove učenosti in celega habitusa; imel je sicer potrebno izobražbo k takemu uradu, a v istini ni sedel na nobeni stolici učiteljski.

Pri odhodu poprosi Stoklasa Vojteha, da bi ga večkrat posetil na uspešni razgovor in se k njemu obračal v vseh potrebah za dela in pomoč.

(Dalje prih.)

Zato se bodo pa Srbi bojevali, da zopet na Sredec obesijo srbsko zastavo. Ko mu je dopisnik opomnil, da bi to morda ovirale velevlasti, odgovoril mu je Srb, da je preverjen, da bodo Rusi iztirali Srbe iz Bolgarske, a to bo vsaj srbski narod preverilo, da mu Rusija ni prijazna.

Ruski minister vnanjih zadev se je neki dogovoril z Bismarckom, da bode Rusija predlagala, da se bolgarski knez odstavi, upelje v Rumelijo status quo in turške čete zasedejo Rumelijo. Ko bodo Turki zasedli Rumelijo, je Rusija voljna priznati personalno unijo, ne da bi se imenoval drugi knez. Ta vest se nam ne zdi prav verjetna in bi se tudi ne dala lahko izvesti. Bolgari ne bi pustili kar tako odstavit kneza in skušali zabraniti turškim četam uhod v deželo. Začel bi se boj, kateri bi bil začetek splošnim nemirom na Balkanu. Bolgarski list „Konstitucija“ polemizuje z onimi ruskimi listi, ki sedaj pišejo proti Bolgarom, posebno pobija „Moskovskija Vjedomosti“. Rusi so prej zagovarjali Sanstefanski dogovor, sedaj pa pobijajo prejšnje nazore, pravi ta list. S tem se le podkopuje ruski upliv na Balkanu. Za kneza, misli ta list, se bode potegnil ves narod. Da ruska vlada ni zadovoljna z dogodki na Balkanu in da se bode pred vsem prizadevala ohraniti mir, vidi se iz pisave „Norda“, ki ima zveze z ruskimi vladnimi krogi. Ta list trdi, da se razmere v Rumeliji ne bodo dosti premenile, in bodo tam ostale blizu iste razmere, katere je ustvaril Berolinski dogovor, da druge države ne bodo imele nikakršnega povoda, zahtevati kaka odškodovanja. Rusija, pravi ta list, zmatra še vedno delovanje kneza Aleksandra za nezakonito. Drugače pa o tem sodi ruski narod v veliki večini. To je vidno iz tega, da se na Ruskem že zbirajo prostovoljci. Iz Odese je 8. t. m. odšla v Bolgarijo četa prostovoljcev, mej katerimi je mnogo dijakov in ruskih častnikov.

Vsi zastopniki pri **grškej** vladi si jako prizadevajo, da bi jo odvrnili od vojne. Vsak je že posamič opominjal vlado, da naj miruje. Potem so pa še vsi bili sli h grškemu ministerskemu predsedniku in ga odgovarjali od vojne. Kolektivne note sicer neso izročili, amdak vsak je izročil verbalno noto. — Ali bodo ta opominjanja kaj pomagala, je negotovo. Za vojno se Grki vedno energičneje pripravljajo. V Tesalijo so že odposlali 9000 vojakov, snujejo makedonske, trakiške in „svete“ legije iz prostovoljcev. Kakor čujemo, misli vlada sklicati, če bode treba, še pred shodom zbornice vse rezerve, katere broje kakih 60.000 mož. Z narodno banko se je pogodila, da jej posodi 12 milijonov drahem, proti 1° obrestim, zato bode pa smela banka izdati za 60 milijonov drahem papirnatega denarja, banka Jonskih otokov bode posodila 2 milijona, zato bode pa izdala 28 milijonov papirnatega denarja.

Turčija je okrožnico poslala do vseh velevlastij, v kateri je opozarja na oboroževanje Srbije in Grške.

Bivši **nemški** veleposlanik v Parizu knez Hohenlohe imenovan je namestnikom za Alzacijo in Loreno.

Dopisi.

Iz Celja 11. oktobra, (Naš opat.) Smemo reči, da ima zagrizeno nemčursko Celje razven mnogo drugih dostojanstvenikov svetovnega stanu, opata — župnika, kakeršnega si tako mesto zasluži.

Mož, ki nima nikakih zaslug za Lavantinsko škofijo, je bil za ustavovernega ministerstva Lasser imenovanega Anersperg, vključ v številu velezaslužnih duhovnikov prosilcev Lavantinske škofije od t. dajšnje vlade za Celskega opata izvoljen.

Ustavoverna nemško-liberalna vlada se pri svoji izvolitvi res ni motila. Opat rodod Slovenec in ob enem katoliški duhovnik postal in ostal je zvest priverženec nemškega lažiliberalizma. On jedini izmed vseh katoliških duhovnikov južnega Štajerja, glasuje in agituje, brez ozira na svojo službo in svoj stan, za narodnemu duhovenstvu in slovenskemu narodu samemu sovražno nemčursko in nemškutarsko stranko. Pa tudi v cerkvenem oziru se opat malo briga zato, kar mu postave njegovega stanu, stanovna dostojnost in zdrava pamet velevalo. Ne bomo posamičnih, sicer številnih dogodb tukaj navajali, saj neso samo na južnem Štajerskem, temveč tudi dalje okrog dobro znane. Gospod opat prav marljivo skrbi za to, da ga občinstvo kot izjemo mej duhovniki, ki na Slovenskem pastirujejo, iz spomina ne izgubi.

Prav dobro še bo v spominu p. n. čitateljem „Slovenskega Naroda“, kako je Celjski opat lani bil od števila svojih župljanov radi svojih izrednosti pri duhovski gospodski tožen. Knezoškofijski lavantinski ordinarijat poslal je opatu tožbo, da se opraviči in jo potem z opravičenjem vred vrne ordinarijatu. Lažiliberalni opat je pozabil, da so zmirom imeli župljani in še imajo pravico se pri duhovski gospodski pritožiti, če se njim vedenje njihovih duhovnikov ne vidi postavno. Vsak kmet, mislimo ve, da škofje o priliki birmovanja vsprejemajo pritožbe

proti duhovnikom župnije, katero obiščejo in še v tem oziru povprašujejo. Le opat in njegovi merodajni Celjski prijatelji te stare pravice neso pripoznali.

Namesto, da bi se opravičil in tožbo vrnil, je ulež opat zaradi žaljenja časti (?) tožbo proti svojim tožnikom in ti so bili obsojeni, akoravno so vse dokazali, kar so v tožbi opatu očitali. Vsled „poročil“ iz Celja (!) in Gradca (!) bila je prošnja obtožencev za pomiloščenje od cesarja že dvakrat odbita. — S tem, da je opat od cerkvenega sodišča rekuriral na svetovno, in zabranil izvršitev cerkvenega prava, ter obsoditi dal nje, ki so se poslužili svoje pravice, (se namreč pritožiti pri cerkvenem sodišču) je po odstavku šest Bulle Pija IX. od 12. oktobra 1869 „Apostolicae sedis“ iz katoliške cerkve izbčen. Od svojega škofa v tem oziru, v privatnem pismu, na posledice ekskomunikacije opozorjen se ni pobrigal za odvezo, — temveč zavziva naprej svoje dobre doklade, pastirovati in delati pa pusti svoje gg. kapelane, ki so pravi mučeniki. Ker v kljub opominu od strani svoje duhovske gospodske še vendar svoje izredne pote hodi, je nek duhovnik Lavantinske škofije v nekem „poslanem“ v Mariborski „Süddeutsche Post“ vprašal, če so res opatu vse njegove izrednosti dovoljene in ob enem je ta duhovnik željo izrekel, da bi pri letošnji duhovski konferenci kak duhovnik predsedništvo konference interpeloval v tem oziru. Na to „poslano“ ulež je opat tožbo, ki se bo obravnavala pred znanimi Celjskimi porotniki. Opatov zastopnik je znani nemškutarski zagrizenec dr. Glantschnigg. Izid obravnave bomo ob svojem času prijavili. Za danes še le priobčimo nekaj za značaj in poštenost opatovo karakterističnega. Značajan duhovnik, velečislani Čadramski gospod župnik Bezenšek, služboval je svoje dni pri opatu kot kapelan.

Opatu še sicer dosihmal nobeden kapelan ni bil po volji, najmanj pa gotovo g. Bezenšek, ki je kot izvrsten katehet in duhovnik pri svojih predpostavljenih velečenjen. Opat si je prizadeval na vsak način znebiti se ga. Konečno ga je denunciral pri škofu, da svoje učenke na dekliški šoli malomarno poučuje, ž njimi neprijazno ravna in da učenke in njih starši si žele, da bi bil g. Bezenšek prestavljen. Opat pa se v tistem letu v viših razredih dekliške šole niti ni prepričal, če učenke res kaj znajo ali ne, ker ni nikake katehitične skušnje imel. Bržčas mu nemško-liberalno politikovanje ni časa dovolj v to svrhu puščalo. Kn. šk. ordinarijat je poslal dekretaliter g. Bezenšku opomin, naj marljivo svoje katehitiške dolžnosti opraviča in je izrazil ob enem svojo začudenje nad opatovo pritožbo, ker je g. Bezenšek mu znal kot jeden najspretnjih in najmarljivejih katehetov. G. Bezenšek podal se je s tem dekretom k opatu, mu je povedal, kar mu je šlo in se potem pri ordinarijatu opravičil, dokazujoč, da je opatova denunciacija nesramna laž in obrekovanje. Ordinarijat jo potem priznal zasluge g. Bezenška in preč. g. kanonik Kosar mu je v imenu škofovem pisal: „Mi vas zavoljo vašega težkega stanja v Celji omilujemo.“ Tak značaj in poštenjak je torej Celjski opat. In ta ekskomunicirani, tukaj dovolj karakterizovani duhovnik je še danes opat, dekan, zaupni mož in konzistorijalni svetovalec v Celji. — Za njega ni postave in ni kazni. — Quo usque tandem...

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je za popravila v stolni cerkvi v Mariboru 1000 gld.

— (Premeščenje.) Gosp. Josip Satler, provizor v Podgorji, premeščen je kot kaplan v Šmartin pri Vurbergu.

— (Autodafé.) Naša pod tem naslovom v sobotni številki priobčena notica postala je glede osebe gosp. rezervnega častnika Moro-ta brezpredmetna, ker sta nam gg. rezervna častnika Moro in Elsner zagotovila, da ni g. Moro „Slov. Naroda“ zažgal, ampak da je to storil g. E. Kalin, absolvirani kemik. — Kakor čujemo, se je o tem „autodafé“ policija začela zanimati.

— (Čitalnica Ljubljanska) priredila je včeraj zvečer društveno besedo s prav zanimivim vspehom. Domači orkester sviral nam je tri točke, izmed katerih je posebno dopadala Sohorjeva „Putnica“. Morala se je ponavljati. Försterjev zbor „Pobratimija“ pel se je z velikim efektom in poleg

solista Puciharja, odlikovali so se posebno baskisti. Bendlov četverospes „Rozca moja dremle“ peli so gg. Pribil, Štamcar, Valenta, Patermoster, katerih imena že sama ob sebi govore, da je bilo petje jako dobro. Nedvčedov zbor „Luna sije“, pri katerem je solo pel g. Razinger bil je tudi pohvalno vsprejet. Zadnja točka bila je vesela igra „Ljubezen v naskoku“. Né vemo ali je ta prijetna „bluette“ izvirna ali lokalizovan provod, a občinstvu je dobro ugajala. Gospici Antonija Goljaševa in Ivana Skaletova ter g. A. Jelčnik predstavljali so vrsto komičnih prizorov tako vro, da je bila splošna veselost mej občinstvom, naposled pa ploskanje in odobravanje.

— (Vodja gimnazije v Kranji) gosp. Lovro Kropp, kateri je dobil začetkom šolskega leta dopust in odšel na Dunaj, doposlal je prošnjo za stalno umirovljenje. Služil je gosp. Kropp nad 31 let. Tako bode i tretja gimnazija na Kranjskem dobila novega vodjo.

— (Na gimnaziji v Trstu) je letos okolu 150 Slovencev in Hrvatov, torej skoro polovica. V 8. razredu je 36 dijakov, mej njimi 18 Slovencev in Hrvatov.

— (Deželni zbor hrvatski) je sklenil, da se poslanca dr. David Starčević in Gerzanic izročita sodnji. Zasedanje odložilo se je do 27. t. m. — Pretekli petek bila je pred kralj. sodiščem v Zagrebu izredno nenavadna obravnava. Gosp. dr. Rački, predsednik jugoslovanske akademije priobčil je bil v „Pozoru“ izjavo, v kateri je glede Cernkovičeve interpelacije o akademiji mej drugim rekel, da „ljudje, ki se ne odlikujejo po čistosti svojega rodoljubnega značaja, nikakor nemajo pravice, akademiji kaj očitati“. Cernković je zaradi tega tožil. Sodišče obsodilo je dr. Račkega na 100 gold. globe, eventualno na 20 dni zapora. Dr. Rački prijavil je ničnosti pritožbo.

— (Odbor delavskega podpornega društva v Trstu) razpošilja odličnim Tržaškim Slovincem okrožnico, v kateri poudarja joč važnost delavskega društva za Trst in okolico, vabi rodoljube, da je vsak po svoji moči podpira. Osepnice, ki so prošlo leto razsajale po Trstu in okolici, prizadele so društvu toliko troškov, da je le s težavo napredovalo. Naj bi torej rodoljubi v obilem številu pristopali delavskemu društvu in s tem podpirali delavce in sploh slovenski živelj v Trstu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 12. oktobra. Zeithammer izdelal načrt adrese. Načrt zmatra čuvstva nepremeljive zvestobe kot nezrušljivo vez, ki spaja vse narode v Avstriji, poudarja potrebo, da se ohrani mir, obljubuje, da bodo obravnave o pogodbi z Ogersko v duhu pravičnosti, primernosti in da se bodo pri tem v poštev jemali interesi Avstrije. Isto tako se bode vprašanje o podaljšanju privilegija banke vršilo z ozirom na interese države, kakor tudi z ozirom na interese obrtniškega in poljedelskega prebivalstva. Načrt priznava, da je domovinska dolžnost, da se okrepi obramba države ter izreka prepričanje, da razvoj avtonomije, ne da bi se rušila celota države, najizdatneje pospešuje moč države; pričakuje ravnopravnost v šolstvu in slednjega razvoj s tem, da se strogo ravna po kompetenčnih mejah v državnih temeljnih zakonih določenih; obljubuje največjo pozornost za urejenje galiških rek, pričakuje, da se bode v tej zadevi oziralo tudi na druge dežele; zagotavlja, da se bode korenito posvetovalo o agrarnem postavodajstvu, pri čemer so tudi deželni zbori poklicani, da bistveno sodelujejo; upa, da se bodo gospodarske in socijalne reforme, z ozirom na smoter izvajale, da se štiti domača obrtnija, razširijo inozemska trgovišča, uredi železniški tarifi, ozir jemlje na samodelavnost avtonomnih krogov pri lokalnih železnicah, da se štedi v državnem gospodarstvu s tem, da bode uprava jednostavnejša, da se obdačijo oni krogi, ki so bili doslej malo z davkom prizadeti. Načrt končuje: Upamo, da nas bode v naših težnjah z najkrepkejšim sodelovanjem podpiralo vse prebivalstvo, da se vse prepriči, kar bi notranji mir, prijateljsko sporazumljenje vseh brez razlike narodnosti in veroizpovedanja motiti utegnilo.

Razne vesti.

(Gospa z revolverjem.) Srbski trgovec V. Obradović v Veršeci poročil se je bil pred leti z jako lepo gospo. Nekaj časa živela sta srečno, pozneje pa sta se sprla in mož je s svojo nenavadno ženo tako hudo ravnal, da mu je večkrat ubežala. Navadno jo je s prošnjami in obljubami zopet k sebi spravil, lansko leto pa sta šla zopet narazen, Obradović prodal je svoj imetek ter odpotoval v Moskvo, kjer je hotel ostati. Menda mu pa v Moskvi ni dopadalo, prišel je v Veršec nazaj in našel, da mu je ženo prevzel neki Branko Tokin. Začelo se je hudo sovraštvo mej obema strankama in burni prizori neso bili redki. Gospa se je od takrat, ko je še pri moži živela, privadila, da je imela vedno nabit revolver pri sebi in je možu večkrat rekla, da ga ustrelji, ko bi jo hotel tepsti. V 8. dan t. m. šel je Tokin mimo Obradovičeve prodajalnice in pričel se je prepir in pretep. Žena čuvši, da mož njenega ljubčka tepe, prihiti in ustrelji petkrat na Obradoviča. Štirikrat ga ni zadela, peta kroglica pa mu je predrla roko, katero je Obradović pred glavo dvignil. Obradović zgrudil se je krvavec na tla. Ženo so na lici mesta prijeli in hoteli jo v vozu peljati v zapor. A ni hotela, češ, da pojde peš, naj vse mesto vidi, da se je maščevala nad možem, ki jo je tolikrat tepel. Tudi ljubčka lepe gospe so prijeli, a drugi dan izpustili, ker ni sokriv. Gospa Obradovičeva ostala je v zaporu in pričela se je pravda proti njej.

Tržne cene v Ljubljani

dné 10. oktobra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 34	Špeh povojen, kgr.	— 66
Rež,	5 36	Surovo maslo,	— 84
Ječmen,	4 37	Jajce, jedno	— 25
Oves,	2 52	Mleko, liter	— 8
Ajda,	4 23	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso,	5 04	Telečje	— 62
Koruza,	5 4	Svinjsko	— 60
Krompir,	2 50	Koštrunovo	— 34
Leča,	8	Pišanec	— 50
Grah,	8	Golob	— 17
Fižol,	8 50	Seno, 100 kilo	1 78
Maslo, kgr.	— 94	Slama,	1 78
Mast,	— 80	Drva trda, 4 metr.	7 50
Speh frišen,	— 54	„ mehka,	5 50

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
10. okt.	7. zjutraj	723 65 mm.	7-0° C	m. szh.	dež.	83-2 mm.
	2. pop.	722 07 mm.	8-6° C	sl. sev.	dež.	dežja.
	9. zvečer	719 76 mm.	8-4° C	brevz.	obl.	
11. okt.	7. zjutraj	715-67 mm.	8-6° C	sl. jug.	dež.	14-6 mm.
	2. pop.	716-24 mm.	11-2° C	sl. jz.	obl.	
	9. zvečer	718 48 mm.	8-8° C	sl. jz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 8-0° in 9-5°, za 4-3° in 2-6° pod normalom.

Dunajska borza

dné 12. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 30	kr.
Srebrna renta	82	30
Zlata renta	108	80
5% marcna renta	93	65
Akcije narodne banke	854	—
Kreditne akcije	286	20
London	125	90
Srebro	—	—
Napol.	10	15
C. kr. cekini	5	99
Nemške marke	61	95
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld	126
Državne srečke iz l. 1864	100 gld	169
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108	80
Ogrska zlata renta 4%	96	75
„ papirna renta 5%	89	50
5% štajerske zemljišč odvez oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld	115
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	80
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	—
Kreditne srečke	100 gld	175
Rudolfove srečke	10	17
Akcije anglo-avstr. banke	120	96
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	181	25

Strojarnica za usnje.

Že veliko let obstoječa, v najboljšem stanu, preskrbljena z vsemi pripravami (orodjem) za več delavcev, se daje zaradi nepričakovane smrti o novem letu pod dobrimi pogoji za več let v najem. Zraven je tudi v zalogi več sto mtr. centov suhaga česla ter se tudi povedo mnogotere zanesljive firme, s katerimi je lastnica že več let v kupčijski zvezi.

Več o tem se zve pri lastnici, gospodični **Juliji Malj v Tržiči, št. 141, Gorenjsko.** (599—1)

Kdor pristno Brnsko volneno blago

dobivati želi, obrne naj se z zaupanjem na (517—6)

najstarejšo Brnsko firmo za sukno

Meter po 2—7 gld. **MORITZ BUM v BRNU.** Ustanovljeno 1822

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal *René Lefebvre*. Poslovenil * * Stat *nominis umbra*. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal *A. J. Maksimov*. Poslovenil *J. P.* Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof *A. K. Tolstoj*, poslovenil *J. P.* — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Burgundsko vino.

To izborno vino sloveče francoske trte „Pinot noir“, zasajene v vinogradu deželne vinarske in sadjarske šole na Slapu pri Vipavi, katero odlični zdravnik gosp. **dr. Josip Kenda** v Vipavi ordinira z najboljšim uspehom na želodci bolnim, krvnorenim, diarrhoeo imečim in reknavalescentnim bolnikom. — Prodaja **jedino** le vodstvo zgoraj navedene šole.

Velika botelka — stari polič — stano 60 kr. Embalaža se računi po lastnih stroških, manj kakor 4 botelke se ne pošlje po pošti. (583—3)

Cesarsko, marcno in Bock-pivo

iz pivovarne **bratov Koslerjev**

(6—41) priporoča

v zabojih po 25 in 50 steklenic **A. MAYER-jeva** trgovina s pivom v steklenicah v Ljubljani.

Velika partija 1 (788—115) ostankov sukna

(po 3—4 metre, v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gl.

Storch v Brnu.

o ne dopadalo, se more zamenjati, proti pošiljatelj marke za 10 kr.

Odlikovana sedmograška gorska vina

▼ steklenicah in sodčih z jamčeno

prirodno čistoto

priporoča (543—5)

JOS. B. TEUTSCH,

prodaja vina,

Schässburg

na Sedmograškem.

Cenik in poskušnje

zastonj in franko.

Zastopnik za Kranjsko:

Julij Schillinger v Ljubljani.

11. oktobra

Pri **Strojnici**: Adlen z Dunaja. — Gebhart, Achler iz Prage. — Dr. Pogatschnigg, Mulej iz Grada. — Fischer z Dunaja. — Pouza iz Trsta.

Pri **Malj**: Eckstein z Dunaja. — Colledani iz Gorice. — Rau z Dunaja. — Reiner iz Karlova. — Schwarz z Dunaja.

Pri **avstrijskem cesarju**: Skarte iz Reke — Janach iz Ljubljane.

Št. 15.900.

(590—2)

Natečaj.

Na tukajšnji c. kr. vélikej realki izpraznjeno je mesto šolskega sluge, ob enem laboranta, s katerim mestom je spojena letna plača 350 gld. in stanarina letnih 80 gld.

Služba podeli se za jedno leto provizorično, po jednoletnem marljivem in točnem poslovanji pa stalno.

Za to mesto razpisuje se natečaj do **31. dne oktobra t. l.**

Prosilci naj svoje prošnje z dokazili o dose-danem poslovanji, telesnem zdravju, znanji sloven-skega in nemškega jezika v besedi in pismu, uložé do zgoraj določenega dneva pri podpisnem magi-stratu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 30. septembra 1885.

Župana namestnik: Vončina.

Za mašenje otlah zob

ni boljšega in uplivnejšega sredstva, kakor

zobna plomba

c. kr. dvor. zdravnika za zobe **dr. J. G. POPP-a**

na Dunaji, mesto, Bognergasse št. 2,

katero vsakdo sam prav lahko in brez bolečin dene v otlah zob, ki se potem trdno sprime z ostanki zoba in dlesnom ter varuje zob proti daljšemu razrušenju.

Skozi 40 let poskušena

c. kr. izklj. priv. prva ameriško in angleško patentovana

anatherin zobna in ustna voda

dr. J. G. POPP-a,

c. kr. dvornega zdravnika za zobe, na Dunaji, I.

Ta odlični izdelek se je v 40. letih svojega ob-stanka razširil in veljavo pridobil tudi izven Evrope. Njega poraba se je za posebno dobro pokazala proti zobobolju vsake vrste, proti vsem boleznim mehkih ustnih delov, majajočim se zobem, lahko krvavečemu bolnemu dlesnu, bramorici in skorbutu. Raztaplja slez, s čemer ovira nareja je zobnega kamna, upliva osvežujoče in boljša okus v ustih ter korenito od-pravi zoprn duh, ki navstaja po umetnih ali otlah zobeh, po jedeh ali kadenji tobaka. Olajšuje zobenje pri majhnih otrocih in je dobro varstveno sredstvo proti difteritidi, neobhodno potrebno pri rabi mine-ralnih vod. Velika steklenica velja 1 gld. 40 kr., srednja 1 gld. in majhna 50 kr.

Dr. Popp-a vegetab. zobni prašek

nareja zobe blesteče bele, ne da bi jih kaj poškodo-val. — V škatljicah po 63 kr.

Dr. Popp-a anatherin zobna pasta

v steklenicah za čiščenje in ohiatenje zob, odpravi zo-pni duh in zobni kamen. Cena steklenici 1 gld. 22 kr.

Dr. Popp-a arom. zobna pasta.

Blesteči beli zobje po kratkej porabi. Zobe (prirodne in umetne) varuje in odstranja zobne bolečine. Cena kosu 35 kr. (325—2)

Dr. Popp-a aromatično milo iz zelišč,

kemično analizovano in od mnogih medicinskih in zdravniških celebritet evropskih kot najreelnejše in za kožo najboljšje pripoznano. Lišaje, spuščaje, pege, mozuljce, grinte, ogree, luskinde na glavi in na bradi, hraste, kožne bolezni in nečistosti sploh hitro in go-tovo odpravi. Cena kosu 30 kr.

Dobiva se v Ljubljani pri lekarjih J. Swoboda, V. Mayr, U. pl. Trnkoczy, E. Birschitz, G. Piccoli, dalje pri tr-govcih C. Karinger, Vaso Petričič, Ed. Mahr, P. Lass-nik, bratje Krisper; v *Postojini*: Fr. Baccarich, lekar; na *Krškem*: F. Bömes, lekar; v *Idriji*: J. Wario, lekar; v *Kranji*: K. Šavnik, lekar; v *Škofjeh Loki*: C. Fabiani, lekar; v *Kočevji*: J. Braune, lekar; v *Ajdovščini*: M. Guglielmo, lekar; v *Litiji*: J. Beneš, lekar; v *Metliki*: Fr. Wacha, lekar; v *Radovljici*: A. Roblek, lekar; v *Novem mestu*: J. Bergman, D. Ri zoli, lekarja; v *Kamniku*: J. Močnik, lekar; v *Trebnjem*: J. Rup-recht, lekar; v *Crnomlju*: J. Blažek, lekar; v *Vipavi*: A. Leban, lekar

P. n. občinstvo se prosi zahtevati izrečno c. kr. dvornega zdravnika za zobe Popp-a preparate in vzeti samo take, ki imajo svojo varstveno znamko.

Več ponarejalcev in prodajalcev na Dunaji in Inspruku bilo je nedavno obsojenih k občutnim kaznim.

„THE GRESHAM“

zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, Giselastrasse št. 1, | Pešta, Franz-Josefsplatz

v hiši društva.

Filijala za Ogersko:

št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva	87,284.420—
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1884	17,134.226-05
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupu in itd. za obstanka društva (1848) več kot.	149,800.000—
V slednje dvanaestmesečne poslovalne perijodi uložilo se je pri društvu za	63,992.275—
ponudb, vsled česar znaša skupni znesek za obstanka društva na uloženi ponudbah več kot.	1,324,770.129-55

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje

pri **Val. Zeschkotu.**

(315—6)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.